

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 186/05-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. júna 2005 predbežne prerokoval sťažnosť L. M., bytom R., t. č. vo väzbe, zastúpeného advokátom JUDr. M. B., P., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Ružomberok č. k. 2 T 28/04-669 z 13. apríla 2005 a uzneseniami Krajského súdu v Žiline sp. zn. 2 Tpo 242/03 zo 14. januára 2004 a sp. zn. 2 To 271/04 z 23. júna 2004, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť L. M. v časti, ktorou namieta porušenie svojich práv uznesením Okresného súdu Ružomberok č. k. 2 T 28/04-669 z 13. apríla 2005, **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

2. Sťažnosť L. M. vo zvyšnej časti **o d m i e t a** ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. apríla 2005 doručená sťažnosť L. M., bytom R., t. č. vo väzbe (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného ním zvoleným advokátom JUDr. M. B., P., doplnená na základe výzvy ústavného súdu

podaním doručeným ústavnému súdu 8. júna 2005, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Ružomberok (ďalej len „okresný súd“) č. k. 2 T 28/04-669 z 13. apríla 2005 a uzneseniami Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Tpo 242/03 zo 14. januára 2004 a sp. zn. 2 To 271/04 z 23. júna 2004.

V sťažnosti doručenej ústavnému súdu 22. apríla 2005 sťažovateľ v návrhu výroku rozhodnutia ústavného súdu (petite) neuviedol, ktorými rozhodnutiami boli podľa jeho mienky porušené jeho ním označené práva. Preto ho ústavný súd vyzval, aby tento nedostatok jeho sťažnosti odstránil. Na výzvu ústavného súdu sťažovateľ reagoval prostredníctvom svojho advokáta podaním doručeným ústavnému súdu 8. júna 2005, v ktorom uviedol upresnený návrh výroku rozhodnutia ústavného súdu nasledovného znenia:

„Uzneseniami Okresného súdu v Ružomberku spis. zn. 2 T 28/04 a Krajského súdu v Žiline spis. zn. 2 Tpo 242/03 a 2 To 271/04 základné právo L. M. zakotvené v čl. 17 ods. 1 – na zaručenie osobnej slobody, ods. 2 – na pozbavenie slobody inak ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon Ústavy SR a čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v súvislosti s postupom pri rozhodovaní a prietahmi pri vybavovaní žiadostí o prepustenie z väzby, ktorými bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zakotvené v čl. 48 ods. 2/ Ústavy SR porušené bolo.

Ústavný súd SR priznáva L. M. primerané zadosťučinenie ako náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch vo výške 150.000,- Sk.

L. M. sa priznávajú podľa vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z., trovy konania vo výške 6 307,- Sk, ktoré pozostávajú z dvoch úkonov právnej pomoci – prevzatie veci, podnet na začatie konania po 2 500,- Sk, dvakrát paušálna suma náhrad po 150,- Sk spolu 5 300,- Sk plus 19 % DPH 1 007,- Sk, celkom 6 307,-Sk, ktoré je povinný porušovateľ práva poukázať na účet právneho zástupcu... do 15 dní od právoplatnosti nálezu.“

Ústavný súd vychádzal pri rozhodovaní o prijateľnosti sťažnosti z uvedeného upresneného petitu, pričom obe sťažovateľove podania považoval za jediné sťažnosť. Podľa § 20 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania, v danom prípade sťažnosťou podľa čl. 127 ústavy, sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia ústavného súdu, ktorý môže konať a rozhodnúť iba o tom, čoho sa sťažovateľ v návrhu výroku rozhodnutia domáha. Ostatné časti sťažnosti považuje ústavný súd za súčasť argumentácie.

Sťažovateľ označil obe svoje podania ako „*podnet*“. Podnet ako druh návrhu na začatie konania pred ústavným súdom bol zrušený ústavným zákonom č. 90/2001 Z. z. Ústavný súd posúdil podania sťažovateľa podľa ich obsahu ako sťažnosť podľa čl. 127 ústavy.

Porušenie svojich označených práv vidí sťažovateľ v nasledovnom, ním opísanom a z príloh sťažnosti čiastočne vyplývajúcom skutkovom stave.

Sťažovateľ je trestne stíhaný pre trestný čin „*týranie blízkej osoby a zverenej osoby*“ podľa § 215 ods. 1 písm. a) a e) a ods. 2 písm. d) Trestného zákona a pre trestný čin „*vydieranie*“ podľa § 235 ods. 1 a ods. 2 písm. c) Trestného zákona. Pre uvedené trestné činy bol rozsudkom okresného súdu č. k. 2 T 28/04-577 zo 4. októbra 2004 uznaný vinným. Tento rozsudok na základe odvolania sťažovateľa krajský súd uznesením sp. zn. 2 To 466/04 z 8. decembra 2004 v celom rozsahu zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Do väzby bol sťažovateľ vzatý uznesením okresného súdu sp. zn. Tp 56/03 z 29. novembra 2003 z dôvodu podľa § 67 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom napadol tri uznesenia týkajúce sa jeho väzby, a to uznesenie okresného súdu č. k. 2 T 28/04-669 z 13. apríla 2005, ktorým bola zamietnutá jeho žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu; uznesenie krajského súdu sp. zn. 2 Tpo 242/03 zo 14. januára 2004, ktorým bola zamietnutá jeho sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. Tp 56/2003 z 29. novembra 2003, ktorým bol sťažovateľ vzatý do väzby; uznesenie krajského súdu sp. zn. 2 To 271/04 z 23. júna 2004, ktorým bola zamietnutá jeho sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu č. k. 2 T 28/04-465 zo 4. marca 2004 o zamietnutí sťažovateľovej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu podľa § 25 zákona o ústavnom súde. Skúmal pritom, či má na jej prerokovanie právomoc, či sťažnosť má náležitosti podľa § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, či nie je neprípustná, podaná niekým zjavne neoprávneným alebo oneskorene, ako i to, či nie je zjavne neopodstatnená.

Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach opakovane konštatoval, že „Ústavný súd Slovenskej republiky zásadne nie je oprávnený prijať sťažnosť na ďalšie konanie, ak existuje všeobecný súd, ktorý v súlade so všeobecnou právomocou podľa čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky má aj zákonom vymedzenú právomoc konať o ochrane konkrétneho základného práva alebo slobody. Prijatie takej sťažnosti vylučuje nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky vyjadrený v čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ako princíp subsidiarity“ (II. ÚS 130/02).

Podľa § 74 ods. 1 Trestného poriadku je proti rozhodnutiu okresného súdu o väzbe, teda aj o žiadosti o prepustenie z väzby prípustná sťažnosť, o ktorej podľa § 147 Trestného poriadku rozhoduje krajský súd. Uznesenie okresného súdu č. k. 2 T 28/04-669 z 13. apríla 2005 je rozhodnutím, proti ktorému je prípustná sťažnosť, čo podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vylučuje právomoc ústavného súdu na jeho preskúmanie, lebo existuje iný súd, kde sa sťažovateľ mohol domáhať ochrany svojich práv, ktorých porušenie namieta.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde možno sťažnosť podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Ústavný súd dopytom na príslušných súdoch zistil, že uznesenie krajského súdu sp. zn. 2 Tpo 242/03 zo 14. januára 2004 bolo sťažovateľovi doručené 22. januára 2004 a uznesenie krajského súdu sp. zn. 2 To 271/04 z 23. júna 2004 mu bolo doručené 2. augusta 2004. Od právoplatnosti oboch uvedených uznesení do 20. apríla 2005 (dátum uvádzaný na sťažnosti) uplynuli viac ako dva mesiace, a preto je sťažnosť v časti namietajúcej porušenie sťažovateľových práv uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Tpo 242/03 zo 14. januára 2004 a uznesením krajského súdu sp. zn. 2 To 271/04 z 23. júna 2004 podaná oneskorene.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. júna 2005